

ANDREI CRĂCIUN

NU MAI SUNTEM NEMURITORI

EDITURA
HERG BENET

2019

CUPRINS

PRIMA SECVENTĂ: COMUNISMUL VĂZUT DE COPII FOARTE MICI	9
I. Diminețile copilului Picasso	11
II. Nimeni nu doarme	26
III. Taina	36
IV. Șarpele	44
V. Timpul	50
VI. Povestitorul	62
VII. Marele Conducător	71
VIII.	75
Petre-Jere	75
 A DOUA SECVENTĂ: REVIENTO	89
IX. Incendiul	91
X. Asiaticul	96
XI. Pădurea.....	101
XII. Didina	106
XIII. Mascarada	112
XIV. Fata care încercase să zboare	118
XV. Gala	123

A TREIA SECVENTĂ: SOARTA OAMENILOR	135
XVI. Enigma	137
XVII. Orașul	152
XVIII. Canadianul	157
XIX. Dintișor	166
XX. Candidatul	171
XXI. Dismas	175
XXII. Fotografia	180
ULTIMA SECVENTĂ: URA SFÂNTĂ	185
XXIII. Beția	187
XXIV. Tărâmul normalității	190
XXV. Nirvana	194
XXVI. Casa	204
XXVII. Spovedania Dictatorului	214

Respect pentru oameni și cărți

.RO

În următoarele pagini veți întâlni povestea unei femei care a trăit o viață deosebită. Cine este ea și ce se întâmplă cu ea în final? Vă invit să răspundem săptămânal la întrebările noastre și să ne spuneți ceea ce vă pare că este cauză.

I.

DIMINEȚILE COPILULUI PICASSO

înaintând oarbă pe misterioasele cărări către patru
încercând să înțeleagă ceva din ceea ce observă. Căci
aceste cărări sunt deosebite de cele obișnuite. Căci își
dorește să înțeleagă ceva din ceea ce observă. Căci își

Elena era ingrozitor de frumoasă, dar ea nu își
Avea sânge de câine.

Doamna Ionescu avea sânge de câine.

Ea nu avusese niciodată toată viața înainte,
ea se măritase la nouăsprezece ani, din dragoste,
cu un neisprăvit.

Nu cunoscuse nimic altceva pe lume decât
sacrificiul, trăise convinsă că a trăi înseamnă a-i
mulțumi pe alții și se mulțumise cu o mângâiere
aruncată în grabă, fusese credincioasă stăpânu-
lui ei, apoi la șaizeci de ani, când stăpânul său
a abandonat-o pentru secretara lui de la fabrica
de cherestea, a deschis ea ochii către viață și a
constatat că a irosit-o.

A fost descoperire care i-a dărâmat sufletul,
dar nici atunci n-a murit.

Doamna Ionescu predase chimia la singura

școală generală de la noi din oraș, abia se pensionase și acum se gândeau îndelung la viața ei irosită, cosea goblen și nu se refugiase în Dumnezeu.

O singură dată primise o scrisoare de la o elevă, care îi mulțumea pentru cum îi schimbase viața.

Doamna Ionescu nu înțelegea prea bine de ce – ce viață poate să aibă o elevă de treisprezece ani?

Își construise insula ei pustie și în deplină singurătate încerca, pe căile ciudate pe care se încumetă doar cei nebuni, să dea, totuși, un sens mai înalt nimicului care îi ținuse loc de viață. Cine nu încearcă?

Avusese o fată, care o părăsise și ea când împlinise vîrstă magică de opt-sprezece ani. Intrase la facultate în capitală și în deceniile următoare avusese grija să dea rar pe acasă, să o ocolească, aşa cum ocolești un loc blestemat.

Fiica doamnei Ionescu rămăsese domnișoara Ionescu, pânăcui ei nu dăduse rod, iar acum era prea târziu, ajunsese ea însăși la vîrstă menopauzării, ca să nu mai menționăm și faptul că era mai degrabă o lesbiană fără succes.

Domnișoara Ionescu se numea Elena și

rezpect pentru oameni și cărți prezenta o curioasă formă de orbire, se admira ore în sir într-o oglindă cu ramă arăbească, care cine știe cum ajunsese până la ea, și nu vedea niciodată adevărul.

Elena fusese o copilă uscățivă, dar devenise, înaintând oarbă pe misterioasele cărări care ruinează viața femeilor, o cucoană cu obrajii loviți necruțător de celulită facială.

Elena era îngrozitor de urâtă, dar ea nu își pierdea niciodată convingerea că este splendidă.

Se desăvârșise în arta contabilității și nu nutea nicio aplecare spre sentimentalism.

Uneori o visa pe mama ei moartă și o îngrijorau mai degrabă aspectele practice ale acestei afaceri: cât o va costa popa?

O visa acolo, întinsă într-un coșciug simplu, din cel mai banal material lemnos, cu vată în nas, fardată violent și rujată ca o fată bătrână. Murise cu un surâs malițios pe chip.

Iar în visul acela, Elena și-o amintea pe mama ei ca pe o creatură care nu avusese niciodată incredere că urmează pe pământ și lucruri bune, de când se ridica din pat era scandalizată că viață există și că urmează să se întâmple numeroase catastrofe, pe care doar devoțiunea ei absurdă le

putea împiedica.

În ultima cameră din inima ei, acolo unde se ascunde sinceritatea, Elena știa că își urâse părinții, avusese dintotdeauna o dorință de a evada din universul lor atât de îngust.

Îi plăcuseră excursiile montane, îi plăcuseră munții de unde putea atinge cerul și cu anii se învățase să colinde lumea în concediul de vară, cu un rucsac în spate, o valijoară în care se găsea întotdeauna doar strictul necesar. Cel mai excentric loc în care călcase fuseseră înălțimile din jurul Bișkekului, capitala Kârgâstanului. Cartea ei preferată era *Plimbarea* de Robert Walser, dar nu prea avea cui să îi vorbească despre ea.

Doamna Ionescu nu primise fotografii din aceste voaiaje, aşa că ea nu păstra o fotografie în portmoneu, să le-o arate vecinelor, la cafea. De altfel, doamna Ionescu nu dădea și nu primea nicio vizită.

Chiar dacă fiica ei s-ar fi gândit să îi ofere o fotografie, doamna Ionescu nu ar fi avut cui să o arate.

Îi purta Elenei o dragoste maternă bolnavă, o vedea ca pe un copil-înger coborât dintr-o icoană bătrână pentru a-i împlini ei destinul, dar, de

asemenea, în ultima cameră din inima ei, acolo unde se ascunde sinceritatea, ar fi putut afla tot adevărul: că își ura, la rândul ei, fiica, o ură pentru că îi răpise tinerețea și mai târziu viața întreagă și nu îi oferise nimic în schimb, nici măcar nepoți.

Dar doamna Ionescu nu mergea niciodată atât de departe în sine, oculea toate drumurile care ar fi putut să o ducă la asemenea concluzii și, de fapt, poate că Elena de la ea moștenise orbirea.

Erau două cărtițe.

Peste ele, epoca de aur a Partidului Unic trecuse, mai degrabă, ca și cum nici nu s-ar fi întâmplat. Doamna Ionescu auzise cândva că Marele Conducător umbla prin palatele sale doar în picioarele goale, și i se păruse ciudată imaginea aceasta, dar și peste ea trecuse repede mai departe.

Într-o altă vară, totuși, la mulți ani după uciderea Marelui Conducător, Elena avusese ideea să îi trimită mamei sale o ilustrată. Se afla pe atunci în Andaluzia, vizita orașul Málaga, văzu-se un muzeu dedicat lui Picasso, care se născuse aici și se gândise să cumpere o vedere pe care să

Îi scrie ceva despre diminețile copilului Picasso, dar gândul acesta nu a durat și a fost șters din mintea ei, ca și cum nici nu s-ar fi născut.

Și aşa se face că pereții doamnei Ionescu rămaseră pururi goi și sfidători și obsceni, ca și cum nu ar fi fost ai unei case de oameni, ei nu erau acoperiți de rame din care să zâmbească femei și bărbați care mimează fericirea. Doamna și domnișoara Ionescu nu zâmbiseră niciodată în nicio fotografie, nici măcar în copilărie.

Și a venit dimineața în care Dumnezeu a făcut încă o glumă proastă de-a Lui și Elena a murit dintr-un infarct miocardic pe care nimic nu-l anunțase, iar mama ei cu douăzeci de ani mai în vîrstă avea să o așeze într-un coșciug cu pânză purpurie și să constate că pe chipul fiicei sale zacea un zâmbet malițios.

E dimineață acum și doamna Ionescu merge la singurul vânzător de coșciuge de la noi din oraș și privește cum acesta aşază în geam un coșciug mic, de copil.

Și niciodată n-a văzut ceva mai trist, aşa că își lasă lacrimile să-i curgă, intră în curtea casei de pompe funebre și vânzătorul de coșciuge nici măcar nu încearcă să o consoleze.

Respect pentru bameți și cărți
El este un profesionist, a văzut generații dis-
părând și nicio moarte nu îl mai impresionează.

Și doamna Ionescu tocmește acum un coșciug ieftin, înnobilat doar de o pânză purpurie, și e încă dimineață și e toamnă și stă să plouă și gândurile fostei profesoare de chimie se îndreaptă către fostul ei soț, Leontin, de la care nu se aşteaptă să apară la înmormântare.

Dar Leontin va apărea, fără secretara de la fabrica de cherestea, cu care nemernicul fugise de acasă, și vor sta așa unul lângă altul când coșciugul ieftin în care se află fiica lor va fi coborât înspre inima pământului.

Au plâns și nu au avut nimic să își spună, iar când totul s-a încheiat doamna Ionescu i-a spus lui Leontin un singur cuvânt, care ținea loc de despărțire: *mulțumesc*.

S-a făcut noapte deja, lumina în lume s-a stins iar și doamna Ionescu e singură în apartamentul cu două camere, se aşază pe fotoliu, își aprinde o țigară și speră că Dumnezeu, pe care îndelung l-a neglijat, va fi totuși bun și o va lua în noaptea aceasta.

Dar Dumnezeu nu e bun și nu o ia în noaptea aceea și doamna Ionescu continuă să trăiască pe

pământ încă treisprezece ani, în care va umbla prin orașul nostru tăcută și îmbrăcată în negru, îndurerând toate încăperile în care intra.

Din fericire, nu intra decât în farmacie și în băcănie și în sediile instituțiilor de stat, unde funcționarii grăbiți se opreau o clipă cu dosarele cu shină în mâini și își căutau o frază bună pe care să i-o arunce acestei femei, dar nu găseau niciuna, ei, cu dosarele lor cu shină în mâini, nu mai aveau puterea de a avea sentimente față de semenii, nu mai cunoșteau cuvintele cele bune, dar doamna Ionescu tot le mulțumea tuturor pentru bunăvoiță și se retrăgea în apartament, și era acum ca un câine rămas fără inimă, pe care nu se știe de ce Dumnezeu l-a uitat pe pământ.

Și luna zacea și ea neputincioasă în ceruri, împroșcând cu o lumină roșiatică încă o noapte pe care doamna Ionescu avea să o străbată fără vise.

Farmacista era o femeie subțire acum, dar nu fusese dintotdeauna aşa, căci, uite, doamna Ionescu o știa de când farmacista era o damă obeză și îngrozitor de tristă. Și cine ar fi crezut că farmacista aceasta subțire locuise întotdeauna în dama aceea obeză, iar acum ieșise din pântecul

farmacistei obeze că dintr-o matrioskă și era foarte fericită – avea o fericire sfidătoare, pe care doamna Ionescu o constata și în fața căreia tot ce putea face era să ridice din umeri. Unor oameni le e dat să trăiască mai multe vieți pe pământ.

Inima lui Leontin a încetat să mai bată la cincisprezece luni de la moartea fiicei sale care semăna unei cărtițe obeze, iar când a venit sfârșitul și la doamna Ionescu, tot dintr-un stop cardiac, n-a fost nimeni din familie acolo care să o îngroape creștinește, nimeni care să o regrete, nimeni care să o plângă.

Vânzătorul de coșciuge murise și el, iar fiul său, care îi moștenise afacerea, nu s-a lăsat înduplecăt să doneze un sicriu banal, aşa că acesta a fost plătit de un funcționar dezgustat al primăriei de la noi din oraș, un bărbat cocoșat cu chipul marcat de o mustață din secolele vechi, la rândul său nemulțumit că se nevoiește rezolvând treburile lăsate de izbeliște ale oamenilor singuri, oameni care nu se îngrijesc să și le rezolve din vreme, ca și cum ar fi nemuritori.

Funcționarul l-a plătit gândindu-se la complicațiile administrative ale decontării unui coșciug.

Respect pentru oameni și cărți
Să chiar nu a venit nimeni la înmormântarea doamnei Ionescu.

Doar lângă gardul cimitirului erau doi îndrăgostiți care fugiseră din oraș, ca să se săruțe aici și să își facă promisiuni pe care nu le vor respecta.

Diminețile copilului Picasso se povestește că erau liniștite, băiatul privea marea și nimeni nu putea să știe la ce anume se gândeau atunci, dar doamna Ionescu oricum nu a aflat niciodată povestea aceasta.

Ultimul timp din clepsidră, doamna Ionescu îl dedicase știrilor extraordinare din ziare, precum și proverbelor și zicătorilor.

Cel mai mult o impresionase moartea unui adolescent chinez care venise să studieze Eminescu la facultate la Bacău, sărise din tren și se dăduse cu capul de o bornă kilometrică și aşa s-a sfârșit cu chinezul – ce i-o fi trebuit lui Eminescu, ce i-o fi trebuit lui Bacăul, ce-o fi fost în capul adolescentului chinez?, doamna Ionescu își punea toate întrebările pe care și le pun oamenii citind știrile senzaționale.

Altădată îi rupsese inima incredibila și trista poveste a studentei japoneze care a fost violată